

UZASADNIENIE

W dniu 1 lutego 2011 r. Komisja Europejska wniosła do Trybunału Sprawiedliwości UE skargę przeciwko RP w zakresie nieprawidłowej transpozycji art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. UE L 206 z 22.07.1992, str. 7), zwaną dalej „Dyrektywą Siedliskową” (sprawa C-46/11). Następnie w dniu 20 kwietnia 2011 r. Komisja skierowała do Trybunału Sprawiedliwości UE skargę w zakresie nieprawidłowej transpozycji art. 1, art. 5 oraz art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. UE L 20 z 26.01.2010, str. 7), zwaną dalej „Dyrektywą Ptasią” (sprawa C-192/11). Trybunał Sprawiedliwości UE w dniu 26 stycznia 2012 r. wydał wyrok w sprawie C-192/11, w którym orzeczono, że RP uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy ww. przepisów. Ponadto w dniu 29 września 2011 r. Komisja Europejska wystosowała wezwanie do usunięcia uchybienia polegającego m.in. na braku zgodności prawa RP z art. 6 ust. 1 – 2 oraz art. 22b Dyrektywy Siedliskowej (naruszenie nr 2011/4125).

W związku z powyższym, w celu prawidłowej i pełnej transpozycji wskazanych powyżej aktów prawa Unii Europejskiej, zostały przygotowane odpowiednie zmiany przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.).

Zmiany do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, zwanej dalej „ustawą”

Art. 3 pkt 4 i art. 96 ust. 3 pkt 3

Zmiana nazwy „krajowej strategii ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej” oraz „programu działań” strategii, umiejscowiona w art. 3 pkt 4 oraz art. 96 ust. 3 pkt 3 ustawy, przez zastąpienie wyrażeniami: „program ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej” oraz „plan działań”, wynika z regulacji ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.) oraz z Planu uporządkowania strategii rozwoju, przyjętego przez Radę Ministrów 24 listopada 2009 r.

Art. 5 pkt 15a

Wobec licznych wątpliwości adresatów norm dotyczących zakresu pojęcia ochrony gatunkowej, tj. interpretowania przepisów w taki sposób, że ochroną gatunkową są objęte jedynie okazy dziko występujące, oraz w celu zapewnienia prawidłowej interpretacji przepisów wdrażających Dyrektywę Siedliskową i Dyrektywę Ptasią zaproponowano wprowadzenie definicji „rośliny, zwierzęcia lub grzyba dziko występującego”, bardzo często stosowanej w ustawie, jak i w rozporządzeniach dotyczących ochrony gatunkowej. Zgodnie z zaproponowaną definicją za roślinę, zwierzę lub grzyba dziko występującego uznawane będą żywe osobniki i ich części, które są w środowisku przyrodniczym lub zostały z niego pozyskane. Pojęcie to nie będzie obejmowało osobników, które pochodzą ze sztucznego rozmnażania, tj. z hodowli lub uprawy, z wyłączeniem tych, które zostały wprowadzone do środowiska przyrodniczego np. w celu restytucji.

Art. 48 – 50

W proponowanych zmianach dotyczących brzmienia art. 48 – 50 ustawy wprowadzono regulacje, na mocy których ochroną gatunkową objęty jest gatunek, natomiast z treści zakazu (art. 51 i 52) wynikać będzie, czy dana czynność zakazana jest w stosunku tylko do siedlisk lub okazów roślin, zwierząt lub grzybów dziko występujących, czy również w stosunku do okazów pochodzących ze sztucznego rozmnożenia.

Art. 51 i 52

Treść poszczególnych zakazów określa, czy dotyczą one jedynie dziko występujących roślin, zwierząt i grzybów, czy pochodzących ze sztucznego rozmnażania, jak to ma miejsce np. w przypadku zakazu dotyczącego wprowadzania gatunku do środowiska przyrodniczego. Ponadto treść zakazów wskazuje, czy odnosi się on do okazów (a więc również do produktów pochodnych), czy np. jedynie do osobników, ich części, jaj, wydmuszek, siedlisk lub schronień.

W art. 51 i art. 52 ustawy zmiana spójnika między poszczególnymi zakazami z „i” na „lub” ma na celu jednoznaczne określenie, że minister właściwy do spraw środowiska może w rozporządzeniu wybrać spośród nich właściwe zakazy dla gatunków chronionych.

W przypadku zakazów dotyczących roślin i grzybów gatunków chronionych określono, czy zakazana jest czynność wykonywana jedynie w sposób umyślny, czy również nieumyślny, wzorując się na obowiązującym brzmieniu zakazów dla gatunków zwierząt. Ponadto zakaz „przemieszczania” gatunków chronionych roślin i grzybów został doprecyzowany przez zastąpienie go zakazami: „umyślnego przemieszczania w środowisku przyrodniczym” dziko występujących roślin, „transportu okazów” dziko występujących roślin (zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. b Dyrektywy Siedliskowej) oraz „umyślnego wprowadzania do środowiska przyrodniczego” wszystkich roślin tego gatunku (zarówno dziko występujących, jak i pochodzących ze sztucznego rozmnożenia).

W katalogu zakazów dotyczących gatunków roślin i grzybów objętych ochroną uchylono zakazy: nabywania, preparowania i przetwarzania okazów (ze względu na to, że czynności te nie stanowią zagrożenia dla legalnie posiadanych okazów).

W odniesieniu do zwierząt gatunków chronionych zakazy ich dotyczące zostały uporządkowane m.in. w wyniku wprowadzenia definicji „zwierzęcia dziko występującego”.

Ponadto w przedmiotowym katalogu zakazów uchylono zakaz nabywania okazów oraz wyrabiania wydmuszek, gdyż czynności te nie stanowią zagrożenia dla legalnie posiadanych okazów. Dodano natomiast następujące zakazy: usuwania lub uszkodzenia schronień dziko występujących zwierząt (zgodnie z art. 5 lit. b Dyrektywy Ptasiej), uniemożliwiania dostępu do schronień dziko występujących zwierząt (w celu ochrony dostępu do schronień m.in. ptaków lub nietoperzy) oraz umyślnego płoszenia lub niepokojenia w określonych miejscach i okresie (zgodnie z art. 5 lit. d Dyrektywy Ptasiej). Pozostawienie zakazu „umyślnego płoszenia lub niepokojenia” obok ww. zakazu ma na celu umożliwienie dopasowania zakazów do poszczególnych gatunków, w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 49 ustawy, np. przez wprowadzenie zakazu umyślnego płoszenia i niepokojenia – w stosunku do orła bielika, i zakazu umyślnego płoszenia lub niepokojenia w określonym miejscu i okresie – w stosunku do szpaków. Powyższe dotyczy również zakazów „transportu” i „transportu w celu sprzedaży”.

Zakaz niszczenia lub pogarszania stanu siedlisk i ostoi gatunków zwierząt chronionych zawężono do obszaru rozrodu, wychowu młodych, odpoczynku, migracji lub

zerowania, gdyż definicja siedliska jest na tyle szeroka, że trudne było, w przypadku zwierząt, wskazanie, do jakiego obszaru odnosi się przedmiotowa regulacja.

Wprowadzenie do wyliczenia w art. 51 ust. 2, art. 52 ust. 2 oraz w art. 56 ust. 4 i 5, dotyczące warunków udzielania odstępstw od zakazów w stosunku do gatunków chronionych, otrzymało brzmienie zgodne z art. 16 ust. 1 Dyrektywy Siedliskowej, odwołujące się do pojęcia „właściwego stanu ochrony gatunku” zdefiniowanego w art. 5 pkt 24 ustawy.

Rozszerzone zostało odstępstwo od zakazów w stosunku do gatunków chronionych dotyczące obrotu handlowego ich okazami (art. 51 ust. 2 pkt 3 – 5 i art. 52 ust. 2 pkt 7 i 8). Dotychczas odstępstwo dotyczy gatunków chronionych, które mogą być pozyskiwane po uzyskaniu stosownego zezwolenia – określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 48 – 50 ustawy. Projekt rozszerza zakres odstępstwa o okazy wszystkich gatunków chronionych, które zostały pozyskane poza granicą państwa i zostały wwieszone na podstawie zezwolenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Zmiana tego przepisu umożliwi obrót okazami pozyskanymi ze środowiska przyrodniczego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto uzupełniono brzmienie odstępstwa o czynność „posiadanie”, które jest zbliżone do czynności „przetrzymywania”.

Brzmienie odstępstwa od zakazów w stosunku do zwierząt gatunków chronionych dotyczącego zapobiegania poważnym szkodom w gospodarce (art. 52 ust. 2) ujednolicono z brzmieniem przesłanki do wydania zezwolenia na czynności zakazane, o której mowa w art. 56 ust. 4 ustawy.

Uchylenie art. 52 ust. 3 ustawy dotyczącego wyłączenia gatunków ptaków z odstępstwa dotyczącego zapobiegania poważnym szkodom, wynika z tego, że to minister właściwy do spraw środowiska określa gatunki, w stosunku do których obowiązuje dane odstępstwo, zgodnie z art. 52 ust. 2 ustawy. Treść tego rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 49 ustawy, jak i przepisów ustawy, nie może naruszać prawa UE, w tym Dyrektywy Siedliskowej i Dyrektywy Ptasiej.

Dodanie ust. 4a ma zapewnić zgodność z art. 9 ust. 1 lit. a tiret 3 Dyrektywy Ptasiej. Zgodnie z przedmiotowym przepisem dyrektywy oraz treścią wyroku w sprawie nr C-192/11, odstępstwo dotyczące zapobiegania poważnym szkodom w odniesieniu do gatunków ptaków może dotyczyć jedynie szkód w odniesieniu do „zbóż, inwentarza

żywego, lasów, rybołówstwa i wód”. Natomiast w przypadku gatunków wymagających ochrony na mocy Dyrektywy Siedliskowej, zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. b dyrektywy, odstępstwo to jest szersze i może dotyczyć szkód – „w szczególności w odniesieniu do upraw, zwierząt gospodarskich, lasów, połowów ryb, wód oraz innych rodzajów własności”.

Art. 52a

Przedstawione w art. 52a ustawy rozwiązanie dotyczące ochrony gatunkowej zwierząt w kontekście gospodarki leśnej i rybackiej oparte jest na przepisie § 44 ust. 4 niemieckiej ustawy o nowelizacji prawa ochrony przyrody i ochrony krajobrazu (Gesetz zur Neuregelung des Rechts des Naturschutzes und der Landschaftspflege) z dnia 29 lipca 2009 r., która weszła w życie 1 marca 2010 r., oraz na pkt 24 – 27 „Wytucznych w sprawie ścisłej ochrony gatunków zwierząt ważnych dla Wspólnoty na mocy Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG”, opracowanych przez służby Komisji Europejskiej.

Zgodnie z pkt 24 wymienionego dokumentu, w przypadku prowadzenia bieżącej działalności, takiej jak np. gospodarka leśna, w celu zastosowania art. 12 Dyrektywy Siedliskowej nie jest konieczne wprowadzanie nowych rozwiązań prawnych lub strukturalnych, ponieważ większość krajów członkowskich posiada procedury planistyczne, regulacje lub dobre praktyki, które mogą być przystosowane do tego celu. Jakkolwiek mechanizmy te powinny być wsparte przez ochronę prawną tych gatunków, tak aby w przypadku, gdy podmiot lub osoba nie stosuje się do zasad, istniały prawne procedury, które zapewnią efektywny system ochrony ścisłej (pkt 25 i 27).

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 52a ustawy gospodarka leśna nie narusza wybranych zakazów w stosunku do zwierząt gatunków chronionych, w przypadku gdy wykonywana jest na podstawie planów lub programów (plan urządzenia lasu), które zostały poddane strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, obejmującej oddziaływanie na dziko występujące populacje gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty i chronionych gatunków ptaków oraz ich siedliska lub jest prowadzona na podstawie wymagań dobrej praktyki. W odniesieniu do gospodarki rybackiej przepis dotyczy jedynie wymagań dobrej praktyki, w związku z tym, że nie istnieją obecnie plany lub programy, które określają sposób gospodarowania na wodach stojących. Zarówno w odniesieniu do ww. planów i programów oraz do wymagań

dobrej praktyki, odstępstwo może mieć miejsce, gdy ich ustalenia zapewniają, że czynności wykonywane zgodnie z nimi nie są szkodliwe dla zachowania gatunku chronionego we właściwym stanie ochrony. W ustawie zawarto delegację do określenia w rozporządzeniu wymagań dobrych praktyk w gospodarce leśnej oraz rybackiej.

W przypadku gdy czynności wykonywane będą wbrew ustaleniom planów lub programów poddanych ocenie lub gdy nie zostały one w nich ujęte, będzie stosowany standardowy tryb postępowania, tj. postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na odstępstwo od zakazów w stosunku do gatunków chronionych, wydawane na podstawie art. 56 ust. 1 i 2 ustawy, lub postępowanie w sprawie o wykroczenie lub przestępstwo na podstawie przepisów karnych.

Wyżej opisane rozwiązanie zastępuje ogólne odstępstwo w stosunku do zwierząt gatunków chronionych w brzmieniu „wykonywania czynności związanych z prowadzeniem racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej, jeżeli technologia prac uniemożliwia przestrzeganie zakazów”, które nie było zgodne z Dyrektywą Siedliskową i Dyrektywą Ptasią. Odstępstwo to obowiązuje jedynie w stosunku do wybranych gatunków roślin i grzybów objętych ochroną gatunkową.

Art. 56 ust. 1 i 2

Przepis art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy umożliwi Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska wydawanie decyzji zezwalających na odstępstwa od zakazów w stosunku do wszystkich gatunków objętych ochroną, jeżeli zezwolenie dotyczy obszaru wykraczającego poza granice więcej niż dwóch województw.

Ponadto większość kompetencji w zakresie wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą została przekazana regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, tak aby tylko zezwolenia na czynności najbardziej szkodliwe dla gatunków (np. zabicie zwierząt) były wydawane przez organ centralny, jakim jest Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska. Natomiast 16 regionalnych organów będzie wydawało zezwolenia na wszystkie czynności zakazane w stosunku do gatunków objętych ochroną częściową oraz na czynności mniej ingerujące w stan populacji gatunków objętych ochroną ścisłą. Ma to na celu usprawnienie i przyspieszenie postępowań dotyczących wydawania zezwoleń w zakresie ochrony gatunkowej, przez zmniejszenie liczby wymaganych obecnie decyzji dla jednego zamierzenia, m.in. dla inwestycji.

Uregulowano również kompetencję w zakresie wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów w stosunku do chronionych gatunków na obszarach morskich, wzorując się na brzmieniu art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. c i ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowiska (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), gdzie została ona przypisana regionalnym dyrektorom ochrony środowiska.

Dodawane w art. 56 ust. 2a i 2b mają na celu rozwiązanie problemu nakładania się kompetencji przy wydawaniu zezwoleń na podstawie art. 15 ust. 3 (zakazy dotyczące parków narodowych) oraz art. 56 ust. 1 i 2 ustawy (zakazy dotyczące gatunków chronionych). Przykładowo w przypadku zbioru rośliny gatunku chronionego w parku narodowym wymagane jest obecnie zezwolenie na zbiór roślin wydawane przez organ właściwy do wydawania zezwoleń na czynności zakazane w parku narodowym – Ministra Środowiska. Dodatkowo wymagane jest uzyskanie zezwolenia organu właściwego dla ochrony gatunkowej – Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska. W zaproponowanym rozwiązaniu obydwie zezwolenia będzie wydawał Minister Środowiska.

Art. 56 ust. 3

Przepis art. 56 ust. 3 ustawy dotyczący wydawania zezwoleń na pozyskiwanie w porozumieniu z właścicielem lub zarządcą lasu został uchylony, ponieważ właściciel lasu bierze udział w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony, a zarządca informowany jest o wydanej decyzji.

Należy mieć również na uwadze, że zezwolenia na wszystkie czynności zakazane nie naruszają uprawnień właściciela lub zarządcy terenu, na którym następuje wykonanie czynności będących przedmiotem zezwolenia, wynikających z odrębnych przepisów. W praktyce oznacza to, że zezwolenie np. na pozyskiwanie kruszyny pospolitej, nie stanowi podstawy prawnej do wejścia na teren realizacji zezwolenia, np. na teren leśny. Przedmiotowe zezwolenie rozstrzyga jedynie w zakresie możliwości udzielenia odstępstwa od zakazu w stosunku do danego gatunku chronionego, tj. czy ta czynność nie będzie szkodliwa dla danej populacji gatunku bądź czy nie ma dla niej alternatywy. Prawo wykonywania własności określa bowiem Kodeks cywilny i inne ustawy.

Art. 56 ust. 4

Brzmienie art. 56 ust. 4 pkt 1 ustawy zostało zmienione, zgodnie z Dyrektywą Siedliskową i Dyrektywą Ptasią, tak aby przesłanka dotyczyła czynności, które leżą w interesie ochrony gatunków roślin, zwierząt, grzybów i siedlisk przyrodniczych, jakkolwiek niekoniecznie wynikają z ich ochrony, np. prowadzenie ćwiczeń na poligonach wojskowych i w ten sposób utrzymywanie tam cennych zbiorowisk półnaturalnych.

Obowiązujące w pkt 2 brzmienie przepisu wykracza poza wymogi prawa unijnego, ponieważ odnosi się w sposób szeroki do szkód w „gospodarce”. Art. 16 ust. 1 Dyrektywy Siedliskowej zawiera możliwość wydania odstępstwa: „aby zapobiec poważnym szkodom w szczególności w odniesieniu do upraw, zwierząt gospodarskich, lasów, połowów ryb, wód oraz innych rodzajów własności”, a art. 9 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej wprowadza możliwość wydania odstępstwa „w celu zapobiegania poważnym szkodom w odniesieniu do zbóż, inwentarza żywego, lasów, rybołówstwa i wody”. W związku z powyższym przepis art. 56 ust. 4 pkt 2 został odpowiednio zmieniony.

W pkt 4 zastąpiono wyrażenie „programy edukacyjne” wyrażeniem „działania edukacyjne”, zgodnie z Dyrektywą Ptasią i Dyrektywą Siedliskową, które przewidują szersze odstępstwo w tym zakresie. Odstępstwo będzie miało zastosowanie np. przy wydawaniu zezwoleń w celach edukacyjnych na fotografowanie, mogące powodować płoszenie.

Obowiązujące brzmienie pkt 5 dotyczy jedynie zwierząt i roślin gatunków objętych ochroną ścisłą, nie dotyczy natomiast ich okazów oraz okazów gatunków objętych ochroną częściową. Nie jest to zasadne, biorąc pod uwagę, że przesłanka art. 56 ust. 5 dotyczyć będzie jedynie gatunków objętych ochroną częściową, które mogą być pozyskiwane, a co za tym idzie – nie byłoby przesłanki do wydania zezwolenia na pozyskiwanie pozostałych gatunków objętych ochroną. Ponadto odstępstwo to dotyczyć będzie wszystkich czynności związanych z pozyskaniem gatunków ze środowiska przyrodniczego lub ich przetrzymywaniem.

Art. 56 ust. 4a

Przepis art. 56 ust. 4a w projekcie ustawy ma na celu precyzyjną implementację art. 9 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej, który dla czynności zakazanych tą dyrektywą nie przewiduje możliwości wydania odstępstwa w przypadku koniecznych wymogów nadrzędnego

interesu publicznego, w tym wymogów o charakterze społecznym lub gospodarczym, lub wymogów związanych z korzystnymi skutkami o podstawowym znaczeniu dla środowiska. Za taką interpretacją przemawia również treść wyroku w sprawie nr C-192/11. W związku z tym w przypadku gatunków ptaków możliwość zastosowania ww. odstępstwa przewidziano jedynie dla czynności niezakazanej Dyrektywą Ptasią, tj. dla niszczenia siedlisk lub ostoi, będących ich obszarem rozrodu, wychowu młodych, odpoczynku, migracji lub żerowania (zakaz wymieniony w art. 52 ust. 1 pkt 7 w projekcie ustawy).

Art. 56 ust. 4b – 4d

Przepis art. 56 ust. 4b ma zapewnić zgodność z art. 9 ust. 1 lit. a tiret 3 Dyrektywy Ptasiej. Zgodnie z przedmiotowym przepisem dyrektywy oraz treścią wyroku w sprawie nr C-192/11, odstępstwo dotyczące zapobiegania poważnym szkodom w odniesieniu do gatunków ptaków może dotyczyć jedynie szkód w odniesieniu do „zbóż, inwentarza żywego, lasów, rybołówstwa i wód”. Natomiast w przypadku gatunków wymagających ochrony na mocy Dyrektywy Siedliskowej, zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. b dyrektywy, odstępstwo to jest szersze i może dotyczyć szkód – „w szczególności w odniesieniu do upraw, zwierząt gospodarskich, lasów, połowów ryb, wód oraz innych rodzajów własności”.

W odniesieniu do zmian proponowanych w art. 56 ust. 4c i 4d wskazuje się, że w przypadku czynności niezakazanych na podstawie Dyrektywy Siedliskowej lub Dyrektywy Ptasiej (np. płoszenie ptaków, wwóz i wywóz poza granicę) przesłanki do wydawania zezwoleń zostały określone w sposób indywidualny.

Art. 56 ust. 5

Zmiana brzmienia art. 56 ust. 5 ustawy ma na celu podkreślenie, że przesłanka do wydania zezwolenia na pozyskiwanie roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną dotyczy jedynie gatunków objętych ochroną częściową, które mogą być pozyskiwane. W przypadku gdyby dotyczyła wszystkich gatunków objętych ochroną, w tym gatunków wymienionych w załączniku IV Dyrektywy Siedliskowej i gatunków ptaków wymienionych w załączniku I Dyrektywy Ptasiej, przepis nie byłby z nimi zgodny.

Art. 56 ust. 7 oraz art. 74 ust. 3

W art. 56 ust. 7 oraz art. 74 ust. 3 ustawy rozszerzono elementy zezwolenia dotyczącego gatunków objętych ochroną i gatunków zagrożonych wyginięciem o warunki realizacji wynikające z potrzeb ochrony populacji tych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów i ich siedlisk. Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. c Dyrektywy Ptasiej, odstępstwa powinny określać „warunki ryzyka”, w przypadku których takie odstępstwa mogą być przyznane.

Przepisowi art. 56 ust. 7a ustawy nadano charakter obligatoryjny, ponieważ zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e Dyrektywy Ptasiej, odstępstwa muszą określać „kontrolę, jakie będą przeprowadzone”.

W art. 56 ust. 7j wprowadzono obowiązek dla organu cofnięcia zezwolenia na odstępstwo od zakazów w stosunku do gatunków chronionych – w przypadku niespełnienia warunków decyzji. Zmiana wynika z potrzeby usunięcia uznaniowości rozstrzygnięcia organu, w jakich przypadkach decyzja, której warunki nie zostały spełnione powinna być cofnięta.

W przepisie art. 56 ust. 7k ustawy usunięto czynność zakazaną – „hodowlę” gatunków chronionych, w przypadku której zwolnienie z zakazów wydane na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi zwalnia również z zezwolenia na odstępstwo od czynności zakazanych w stosunku do gatunków chronionych. Hodowla nie jest czynnością, którą reguluje ww. rozporządzenie. Ponadto warunki do rozmnażania tych gatunków powinny być określone przez organ właściwy z zakresu ochrony gatunkowej, tak aby mógł kontrolować ich krzyżowanie się z populacją krajową. W ust. 7k wprowadzono również pełne pojęcie „okazu gatunku” zgodnie z definicją zawartą w art. 5 pkt 11a ustawy.

Art. 56 ust. 8 i 8b

W ust. 8 i 8b określono informacje, jakie będą składane Ministrowi Środowiska przez właściwe organy w celu przekazania raportów do Komisji Europejskiej z wydanych derogacji na czynności zakazane w stosunku do gatunków wymienionych w załączniku IV Dyrektywy Siedliskowej oraz gatunków ptaków, zgodnie z art. 16 ust. 2 Dyrektywy Siedliskowej i art. 9 ust. 3 Dyrektywy Ptasiej. W związku z zaproponowanym brzmieniem art. 56 ust. 2b, Minister Środowiska będzie, obok regionalnych dyrektorów ochrony środowiska i Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w posiadaniu

informacji do raportów dla Komisji Europejskiej o wydanych odstępstwach na czynności zakazane w stosunku do gatunków chronionych na terenie parków narodowych.

Art. 56a

Ze względu na poważne szkody wyrządzane w gospodarstwach przez niektóre gatunki w sposób powszechny, tj. bobra europejskiego, kormorana czarnego oraz czapli siwej, jak również na zagrożenie zdrowia i bezpieczeństwa powszechnego w wyniku zalewania terenów przez bobra europejskiego, zaproponowano określenie ogólnego odstępstwa od zakazów w stosunku do tych gatunków – w zarządzeniu regionalnego dyrektora ochrony środowiska. W tych przypadkach nie będzie konieczności uzyskiwania indywidualnych zezwoleń na odstępstwo od zakazów. Odstępstwo wydawane byłoby na okres do 5 lat, po spełnieniu przesłanek do wydania derogacji i warunków, określonych w art. 9 Dyrektywy Ptasiej oraz art. 16 Dyrektywy Siedliskowej, mających odzwierciedlenie w treści zarządzenia, tj. wskazanych w ust. 2 i 4. Jednocześnie realizacja odstępstw podlegałaby kontroli oraz obowiązkowi przekazywania sprawozdań z wykonanych czynności do organów ochrony przyrody, co jest także wymagane przez art. 9 Dyrektywy Ptasiej oraz art. 16 Dyrektywy Siedliskowej. Zakres obowiązywania przepisów zarządzenia w przypadku kormorana czarnego i czapli siwej został ograniczony do terenu stawów rybnych uznanych za obręby hodowlane, gdzie głównie gatunki te wyrządzają szkody.

Art. 58

Zmiany wprowadzone w art. 58 ust. 1 – 3 ustanawiają system monitorowania przypadkowego chwytania lub zabijania gatunków zwierząt objętych ochroną ścisłą oraz wydry, która w przepisach prawa krajowego nie jest zaliczona do gatunków zwierząt objętych ochroną ścisłą, ale jest ujęta w załączniku IV lit. a Dyrektywy Siedliskowej. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 12 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej „Państwa Członkowskie ustanawiają system monitorowania przypadkowego chwytania lub zabijania gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a). W świetle zebranych informacji Państwa Członkowskie podejmują dalsze badania lub środki ochronne, wymagane w celu zapewnienia, aby przypadkowe chwytanie i zabijanie nie miało znacznego negatywnego wpływu na te gatunki.”.

Art. 60a

Proponowana zmiana ma na celu usunięcie luki w transpozycji do prawa krajowego norm wynikających z art. 6 ust. 1 i 2 Dyrektywy Siedliskowej, zgodnie z którym Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów tej dyrektywy. Do polskiego prawodawstwa art. 6 ust. 2 został wdrożony przez szereg uzupełniających się regulacji, przede wszystkim art. 36, art. 37 oraz art. 60 ustawy. Jednakże art. 60, który jako jedyny obejmuje nieantropogeniczne zmiany w środowisku, nie dotyczy siedlisk przyrodniczych będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty.

Zgodnie z zaproponowaną zmianą, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, będzie zobowiązany do podejmowania działań w celu zapewnienia trwałego zachowania siedlisk przyrodniczych będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, eliminowania przyczyn powstawania zagrożeń oraz poprawy ich stanu ochrony, analogicznie jak w przypadku gatunków objętych ochroną.

Art. 75 ust. 3

Zmiana art. 75 ust. 3 ustawy wynika z proponowanego brzmienia art. 56 ust. 8 i 8b.

Art. 111

Zmiana brzmienia art. 111 ustawy przewiduje przypisanie kompetencji, w zakresie obowiązku sporządzania projektu programu ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej wraz z projektem planu działań, ministrowi właściwemu do spraw środowiska w miejsce Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Zmiana ta wynika z faktu, że organem odpowiedzialnym za wdrażanie w Polsce postanowień Konwencji o ochronie różnorodności biologicznej, sporządzonej w Rio de Janeiro dnia 5 czerwca 1992 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 184, poz. 1532), jest minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 120

Zgodnie z Dyrektywą Siedliskową (art. 22 pkt 2) i Dyrektywą Ptasią (art. 11) Państwa członkowskie zapewniają, aby celowe wprowadzenie do stanu dzikiego dowolnego gatunku, który nie jest rodzimy na ich terytorium, było uregulowane w taki sposób, aby nie zaszkodzić siedliskom przyrodniczym w obrębie ich naturalnego zasięgu lub dzikiej rodzimej faunie i florze. W celu usprawnienia systemu kontroli wprowadzania gatunków obcych do środowiska przyrodniczego zaproponowano poniższe zmiany.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 120 ustawy zezwolenia na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków obcych, o których mowa w art. 120 ust. 2, wydaje Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska. Przedmiotowa zmiana przenosi obowiązek wydawania tych zezwoleń na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, poza czynnością polegającą na sprowadzaniu gatunków obcych do kraju oraz powiązanych z tym czynności. Terenowe organy dysponują większą wiedzą na temat stopnia zagrożenia w regionie, które może spowodować dany gatunek obcy w przypadku wydania zezwolenia na czynności zakazane. Wprowadzenie obowiązku przesyłania sprawozdań z wydanych zezwoleń umożliwi większą kontrolę nad gatunkami obcymi, które mogą stać się zagrożeniem dla gatunków rodzimych lub siedlisk przyrodniczych. W zaproponowanym przepisie zasięgnięcie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody nie będzie wymogiem obowiązkowym, będzie się natomiast odbywać na ogólnych zasadach. Organ wydający zezwolenie będzie mógł zasięgnąć opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody lub regionalnej rady ochrony przyrody, gdy będzie zachodziła taka potrzeba. Wprowadzone zostały również przepisy umożliwiające kontrolę realizacji zezwoleń w zakresie spełnienia warunków w nich zawartych. Zaproponowana zmiana usprawni rozpatrywanie wniosków o wydanie zezwolenia na odstępstwa od zakazów, o których mowa w art. 120 ust. 2, a tym samym wpłynie pozytywnie na realizację ochrony gatunków rodzimych i siedlisk przyrodniczych przed inwazyjnymi gatunkami obcymi.

Zrezygnowano z obowiązku dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia na czynności zakazane w stosunku do gatunków obcych opinii lub orzeczenia lekarsko-weterynaryjnego lekarza weterynarii, stwierdzających spełnienie przez wnioskodawcę warunków przetrzymywania gatunków, odpowiadających ich potrzebom biologicznym. Warunki te będą określane w zezwoleniach, zgodnie z art. 120 ust. 2c pkt 5 ustawy,

więc ich spełnienie będzie konieczne jedynie w przypadku decyzji zezwalającej na przetrzymywanie gatunków obcych.

Przepisy karne

W zakresie rozdziału 11 ustawy „Przepisy karne” wprowadzone zostały zmiany mające na celu stworzenie spójnego systemu ochrony gatunkowej, o którym mowa w art. 12 Dyrektywy Siedliskowej i art. 5 Dyrektywy Ptasiej. Wykonanie czynności zakazanych w stosunku do roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną gatunkową, bez odpowiedniego zezwolenia, będzie jak dotychczas podlegało karze aresztu lub grzywny. Natomiast brzmienie samego zakazu (art. 51 ust. 1 i art. 52 ust. 2), a nie przepisu karnego, będzie określało, czy zakazane jest wykonywanie tej czynności w sposób umyślny, czy również nieumyślny. Dotychczas jedynie ten, kto naruszył zakazy w stosunku do gatunków chronionych w sposób umyślny, niezależnie od brzmienia zakazu, podlegał ww. karze.

Ponadto wykroczeniem będzie również umyślne naruszenie zakazów w stosunku do produktów z fok (art. 127 pkt 2 lit. f). Zgodnie z art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok, zachodzi potrzeba ustanowienia przez kraje członkowskie sankcji, mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia. Państwa członkowskie zostały zobowiązane do powiadomienia Komisji Europejskiej o wprowadzeniu przepisów dotyczących sankcji do dnia 20 sierpnia 2010 r.

Jednocześnie wszystkie 5 gatunków fok (*Phocidae*), objętych załącznikiem II lit. a Dyrektywy Siedliskowej: foka szara (*Halichoerus grypus*), mniszka śródziemnomorska (*Monachus monachus*), foki obrączkowane (*Phoca hispida bottnica* i *Phoca hispida saimensis*), foka pospolita (*Phoca vitulina*), są objęte również przepisami rozporządzenia nr 1007/2009. „Foka” zgodnie z definicją z ww. rozporządzenia oznacza osobniki wszystkich gatunków płetwonogich: fokowate/foki (*Phocidae*), uchatkowate (*Otariidae*) i morsowate (*Odobenidae*). Dwa spośród ww. gatunków: *Monachus monachus* i *Phoca hispida saimensis* wymieniono również w załączniku IV lit. a Dyrektywy Siedliskowej. Wprowadzenie odpowiednich sankcji za prowadzenie nielegalnych działań komercyjnych z udziałem wszystkich gatunków fok przyczyni się więc również do implementacji Dyrektywy Siedliskowej, a jednocześnie zapewni spełnienie wymogu wynikającego z ww. rozporządzenia.

Zmiana organu w art. 130 ust. 1 i 4 ustawy wynika ze zmiany kompetencji w proponowanym art. 120. Przepis art. 130 ust. 4 został ponadto uzupełniony o możliwość zarządzenia nie tylko uśmiercenia zwierząt, lecz również zniszczenia roślin lub grzybów gatunków obcych na koszt skazanego, w przypadku ukarania za wykroczenia określone w art. 131 pkt 4a i 10.

Zmiany do ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie

Art. 37 ust. 1 i art. 44

Zmiana brzmienia art. 37 ust. 1 i art. 44 ustawy – Prawo łowieckie wynika z konieczności pełnego wdrożenia Dyrektywy Ptasiej, tj. art. 6 i art. 9 ust. 2 lit. c i e tej dyrektywy, przez wprowadzenie kontroli przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie obrotu zwierzyną żywą oraz obrotu tuszami zwierzyny i ich częściami (art. 37 ust. 1), rozszerzenie treści zezwoleń ministra właściwego do spraw środowiska na odstrzał lub odłów zwierząt łownych do określonych celów o określenie warunków minimalizujących negatywne oddziaływanie odstrzału lub odłowu na populację, a także wprowadzenie mechanizmu kontroli wykonywania tych zezwoleń (art. 44).

Art. 44a

Zmiana art. 44a ustawy – Prawo łowieckie jest wprowadzana w celu usprawnienia systemu eliminacji gatunków zwierząt łownych (lis, jenot, norka amerykańska, szop pracz), w tym gatunków obcych i zagrażających gatunkom ptaków wodno-błotnych. Tradycyjne metody wykonywania polowania nie są obecnie wystarczające przy nieustannym wzroście populacji drapieżników (łowieckich), które zostały wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych (Dz. U. Nr 45, poz. 433). Część z nich to gatunki obce (norka amerykańska, szop pracz), niezwykle inwazyjne i negatywnie wpływające na zachowanie równowagi w środowisku przyrodniczym. Obecnie obowiązujący przepis art. 44a ustawy – Prawo łowieckie pozwala na odłów określonych drapieżników, nie wskazuje jednak sposobu postępowania z nimi. Stąd doprecyzowanie tej kwestii przez umożliwienie eliminacji odłowionych drapieżników – zgodnie z art. 2 ww. dyrektywy państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu

zachowania populacji gatunków określonych w art. 1 dyrektywy na poziomie, który odpowiada w szczególności wymogom ekologicznym, naukowym i kulturowym, mając na uwadze wymogi ekonomiczne i rekreacyjne lub w celu dostosowania populacji tych gatunków do tego poziomu.

Powyższe działanie jest także działaniem ochronnym wpisującym się w proces realizacji Dyrektywy Siedliskowej. Zgodnie z definicją „ochrony” zawartą w art. 1 ww. dyrektywy, ochrona „oznacza zestaw działań wymaganych do zachowania siedlisk przyrodniczych oraz populacji gatunków dzikiej fauny i flory w stanie sprzyjającym ochronie (...) lub też do odtwarzania takiego stanu”.

Zmianę art. 44a uzasadnia także treść decyzji 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiającej szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego (Dz. Urz. UE L 242 z 10.09.2002, str. 1). Celem tego programu jest m.in. ochrona, zachowanie, odbudowa i rozwijanie funkcjonowania systemów naturalnych, siedlisk przyrodniczych, dzikiej flory i fauny, mające na celu m.in. powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej, łącznie z różnorodnością zasobów genetycznych, zarówno w Unii Europejskiej, jak i w skali globalnej.

Przepisy przejściowe i dostosowujące (art. 3 – 7 projektu ustawy)

Przepis art. 3 ma charakter dostosowujący w związku ze zmianą nazwy Krajowej strategii ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej. Art. 4 ma na celu określić sposób prowadzenia postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jednocześnie wprowadzenie ww. regulacji ma prowadzić do wyeliminowania możliwości przedłużenia czasu prowadzenia postępowań z powodu konieczności ich przekazania do innych organów, na skutek zmiany kompetencji. Art. 5 jest przepisem mającym na celu narzucenie norm czasowych wejścia w życie rozporządzeń o nowym zakresie tematycznym, dla których w niniejszym projekcie wprowadzono delegację do ich wydania (art. 52a zmienianej ustawy). Art. 6 reguluje wpływ wymienionych w projekcie norm prawnych na dotychczasowe akty wykonawcze zmienianej ustawy o ochronie przyrody (art. 48 – 50 zmienianej ustawy) do czasu wejścia w życie nowych przepisów, a art. 7 przesądza, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 53 zmienianej ustawy o ochronie przyrody zachowują moc przez okres, na który zostały wydane.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy, z chwilą przekazania do uzgodnień zewnętrznych, został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej. Nie wpłynęły zgłoszenia o zainteresowaniu pracami nad projektem ustawy w trybie ww. ustawy.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Celem wprowadzenia zmian do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.) jest prawidłowa i pełna transpozycja dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. UE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm.) oraz dyrektywy 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. UE L 20 z 26.01.2010, str. 7), a także zapewnienie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok (Dz. Urz. UE L 286 z 31.10.2009, str. 36). W tym zakresie projekt ustawy został zwolniony z obowiązku opracowania i uzgodnienia projektu założeń.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wprowadzenie niniejszego aktu normatywnego będzie oddziaływało na następujące podmioty: Ministra Środowiska (MŚ), Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (GDOŚ), regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (RDOŚ) oraz parki narodowe w zakresie posiadanych przez nie kompetencji, jak również na podmioty wnioskujące o wykonywanie czynności zakazanych w stosunku do gatunków objętych ochroną oraz gatunków obcych, w tym: Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, podmioty prowadzące działalność gospodarczą związaną z rolnictwem i rybołówstwem, inwestorów, uczelnie wyższe i instytucje naukowe.

Akt oddziaływał będzie także na Państwową Straż Łowiecką, przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie obrotu zwierzyną żywą oraz obrotu tuszami zwierzyny i ich częściami, podmioty dokonujące odstrzałów lub odłowów zwierząt łownych do określonych celów, a także dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich.

3. Konsultacje

Projekt ustawy został udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa

Środowiska, będącej stroną podmiotową Biuletynu Informacji Publicznej Ministra Środowiska.

Po jego opublikowaniu nie odnotowano zgłoszeń podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem ustawy, wnoszonych w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

W ramach konsultacji projekt został przesłany do następujących podmiotów:

- 1) Biuro Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej,
- 2) instytuty:
  - a) Instytut Badawczy Leśnictwa,
  - b) Instytut Botaniki Polskiej Akademii Nauk,
  - c) Instytut Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk,
- 3) Komitet Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk,
- 4) Krajowa Rada Izb Rolniczych,
- 5) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- 6) marszałkowie województw,
- 7) organizacje ekologiczne:
  - a) Centrum Dziedzictwa Przyrody Górnego Śląska,
  - b) Centrum Prawa Ekologicznego,
  - c) Klub „Gaja”,
  - d) Klub Przyrodników,
  - e) Liga Ochrony Przyrody,
  - f) Polski Klub Ekologiczny,
  - g) Polskie Towarzystwo Ochrony Przyrody „Salamandra”,
  - h) Stowarzyszenie – Chrońmy Mokradła,
  - i) Stowarzyszenie – Pracownia na rzecz Wszystkich Istot,
  - j) Stowarzyszenie na Rzecz Ochrony Krajobrazu Kulturowego Mazur SADYBA,
  - k) Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków,
  - l) Polskie Towarzystwo Ochrony Ptaków,

- 8) Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- 9) Rada Ogrodów Botanicznych w Polsce,
- 10) Rada Ogrodów Zoologicznych w Polsce,
- 11) Polskie Towarzystwo Botaniczne,
- 12) Polski Związek Łowiecki,
- 13) Towarzystwo Naukowe Prawa Ochrony Środowiska we Wrocławiu,
- 14) uczelnie wyższe:
  - a) Akademia Rolnicza w Poznaniu,
  - b) Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie,
  - c) Uniwersytet Gdański,
  - d) Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
  - e) Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,
  - f) Uniwersytet Jagielloński,
  - g) Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu,
  - h) Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie,
  - i) Uniwersytet Warszawski,
  - j) Uniwersytet Wrocławski,
  - k) Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Lista podmiotów, które zgłosiły uwagi w ramach konsultacji:

- 1) Centrum Dziedzictwa Przyrody Górnego Śląska,
- 2) Klub Przyrodników,
- 3) Krajowa Rada Izb Rolniczych,
- 4) Marszałek Województwa Mazowieckiego,
- 5) Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- 6) Polskie Towarzystwo Ochrony Przyrody „Salamandra”,
- 7) Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego.

Uwagi zostały udostępnione na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska.

W wyniku konsultacji społecznych napłynęły uwagi odnośnie do niezgodności przedmiotowego aktu z prawodawstwem wspólnotowym. W tym zakresie uwagi

zgłosili m.in. Państwowa Rada Ochrony Przyrody, Polskie Towarzystwo Ochrony Przyrody „Salamandra” oraz „Klub Przyrodników”. Po ponownej analizie treści zaproponowanych zmian nie uznano tych uwag za zasadne. Pod wpływem uwag przesłanych w konsultacjach społecznych zweryfikowano listę zakazów i odstępstw w stosunku do gatunków chronionych (m.in. przywrócono odstępstwo dotyczące odłowu zbłąkanych zwierząt) oraz przywrócono art. 74 dotyczący wprowadzania gatunków zagrożonych do środowiska.

Podczas konsultacji społecznych napłynęły również uwagi dotyczące zagrożenia środowiska przyrodniczego w wyniku zmiany kompetencji przy wydawaniu zezwoleń dotyczących gatunków obcych (przeniesienie większości kompetencji z GDOŚ do RDOŚ), w związku z brakiem wytycznych do rozpatrywania tych spraw. Uwaga nie została uznana za zasadną, ze względu na to, że w ustawie jest zawarta przesłanka do odmowy wydania zezwolenia na czynności zakazane w stosunku do gatunków obcych, tj. jeżeli wnioskowana czynność stwarza zagrożenie dla rodzimych gatunków lub siedlisk przyrodniczych. Ponadto istnieje możliwość wydania przez GDOŚ wytycznych w tym zakresie.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy spowoduje przeniesienie części kompetencji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska – w zakresie wydawania zezwoleń na czynności zakazane w stosunku do gatunków chronionych oraz gatunków obcych oraz do Ministra Środowiska – w zakresie wydawania zezwoleń na czynności zakazane w stosunku do gatunków chronionych na terenie parków narodowych. Jednak suma rozpatrywanych spraw może się nieznacznie zmniejszyć, w związku z ograniczeniem liczby zakazów w stosunku do gatunków chronionych pochodzących z hodowli lub uprawy oraz w związku z wprowadzeniem odstępstwa od zakazów w przypadku okazów wwożonych do kraju. Przesunięcie kompetencji z GDOŚ do MŚ w zakresie sporządzania programu dotyczącego różnorodności biologicznej nie będzie pociągało za sobą zmian w wydatkach finansowych, ponieważ obowiązująca strategia została opracowana przez Ministra Środowiska, a kolejny program zostanie opracowany dopiero na lata 2014 – 2020. W związku z powyższym liczba zadań wykonywanych przez jednostki

budżetowe nie ulegnie znacząco zmianie, w związku z czym nie będzie to miało bezpośredniego wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy

Nowa regulacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wprowadzenie w życie zmienianych regulacji będzie miało pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, m.in. przez usprawnienie procedury związanej z wydawaniem decyzji dotyczących odstępstw od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną oraz rozszerzeniem przypadków, w których możliwe jest wydanie tych derogacji, w taki sposób aby jednocześnie nie spowodować zagrożenia dla zachowania we właściwym stanie ochrony dziko występujących populacji chronionych gatunków.

Zmiana regulacji ustawy o ochronie przyrody będzie miała również pozytywny wpływ na gospodarkę rolną, leśną i rybacką, przez określenie, w jakich sytuacjach gospodarki te nie naruszają zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną i w związku z tym nie jest wymagane stosowne zezwolenie na ich prowadzenie.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Regulacja nie będzie miała wpływu na rozwój regionów.

8. Wpływ regulacji na środowisko, w tym na różnorodność biologiczną

Zaproponowane zmiany w zakresie dostosowania do potrzeb ochrony gatunków zakazów i odstępstw, jak również zmiany w zakresie kontroli zezwoleń, raportowania z liczby wydanych zezwoleń, przepisów karnych dotyczących gatunków chronionych – przyczynią się do lepszej ochrony gatunków objętych ochroną, w tym gatunków chronionych na podstawie Dyrektywy Ptasiej oraz Dyrektywy Siedliskowej oraz na podstawie rozporządzenia w sprawie handlu produktami z fok.